

РЕШЕНИЕ

№ 9371

гр. София, 18.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43
състав**, в публично заседание на 05.03.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Десислава В Симеонова и при участието на прокурора Пламен Райнов, като разгледа дело номер **42** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) и чл. 84, ал. 3 във вр. с чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Производството е образувано е по жалба на Ф. А. А., ЛНЧ: [ЕГН], гражданин на С., чрез адвокат В. П., САК, със съдебен адрес: [населено място], [улица] /партер/, срещу Решение № 12661 от 03.12.2024 г. на Председател на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет на Република България, с което на чужденеца е отказан статут на бежанец и хуманитарен статут.

С жалбата се иска отмяна на решението, като незаконосъобразно, постановено в нарушение на материалния закон и в противоречие с административно-производствените правила. Позовава се на практиката на СЕС. Счита, че връщането му в страната му по произход би нарушило правата му по чл. 4 от Хартата на основните права на ЕС и чл. 3 от ЕКПЧ. Подробни съображения в тази насока са релевирани в депозираната жалба.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно уведомен, се явява лично и се представлява адвокат П., който поддържа депозираната жалба. От съда иска да отмени оспорения административен акт, като административната преписка бъде върната на административния орган със задължителни указания по прилагане и тълкуване на закона. Не претендира разноси.

Ответникът – Председател на Държавната агенция за бежанците при МС, в с.з. се представлява от юрисконсулт Х., който оспорва жалбата и моли същата да бъде

отхвърлена като неоснователна, а решението да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, се представлява от прокурор Р., който излага становище за неоснователност на депозираната жалба.

Административен съд София - град, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е образувано с молба вх. № ОК-13-1902/24.09.2024 г. по описа РПЦ-С. до Председател на ДАБ при МС от Ф. А. А., с която чужденецът е поискал предоставяне на международна закрила от Република България. На основание чл. 58, ал. 4 от ЗУБ, молбата за предоставяне на международна закрила е изпратена до компетентния административен орган – Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет на Република България /ДАБ-МС при РБ/. Молителят е регистриран като Ф. А. А., ЛНЧ: [ЕГН], мъжки пол, [дата на раждане] в [населено място], обл. Д. А., С., гражданин на С., арабин по етническа принадлежност, вероизповедание: мюсюлманин-сунит, семейно положение: женен. Личните му данни първоначално са установени въз основа на подписана от него декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. В хода на административното производство от страна на молителя е представено копие на национален паспорт и в превод на български език, приложено към административната преписка /л.44-45/.

Чужденецът е получил копие от Указания за правата и задълженията на чужденците, подали молба за закрила в Република България, включваща пояснения относно производството за предоставяне на международна закрила; относно последваща молба за международна закрила; относно връчване на решенията в превод на арабски език, в потвърждение на което на последната страница на екземпляра им на български език се е подписал лично /л.72-76,60-67,68/. Съставена е Евродак дактилоскопна карта с референтен номер: BR112C2409240018. С писмо Рег. № М-18671/01.11.2024 г., съгласно чл. 41, ал. 1, т. 1 от ЗДАНС е ДАНС не възразява да бъде предоставена закрила в Република България на лицето Ф. А. А., в случай, че отговаря на изискванията на ЗУБ /л.54/.

Видно от административната преписка с жалбоподателя е проведено интервю, обективизирано в Протокол с рег. № УП23740/07.10.2024 г. в производство по общия ред с цел чужденецът да представи обстойно фактите, свързани непосредствени с неговия проблем, респективно изясняване причините, поради които е напуснал страната си по произход, респективно е подал молба за предоставяне на международна закрила от Република България /л.55-58/.

От протокола за проведено интервю се установява, че чужденецът е напуснал нелегално С. два месеца преди датата на интервюто с помощта на трафикант. Нелегално преминал турската граница, където останал два дни – транзит с автомобил от сирийско-турската граница до турско-българската граница. В Република България пристига с група от 10 души чрез помощта на двама маскирани емигранти, като чрез стълба са прескочили оградата, влизайки нелегално в България. Някой от групата му заявил, че има адвокат, която отвела цялата група в РПЦ за регистрация. Заявява, че това е първата му подадена молба за предоставяне на международна закрила и не е подавал такава в друга държава. Напуска за втори път страната си по произход, като първият път е бил в Й..

Заявява, че основната причина да поиска предоставяне на международна закрила е

нежеланието му да отслужи редовната си военна служба в С. и заболяване на неговото дете. Молителят е роден и живял в [населено място], област Д. А., С., където е учил до осми клас. Работел е като общ работник. Женен за сирийска гражданка – А. А. Х., родена през 1992 г., с която има две деца. Допълва, че те, както и цялото му семейство живеят в родното му село. От 2021 г. няма дом, като семейството му живее на палатка, тъй като къщата била обект на бомбардировка. Твърди, че това е сторено зарари отказа му да отиде в казарма и да отбие редовната си военна служба. Допълва, че към 2021 г. не е напуснал страната си по произход поради липса на финансови средства.

Заявява още, че [населено място] е в [община], обл. Д. А. и от 2017 г. е под властта на официални власти. От негова страна е пояснено, че не може да остане да живее там, предвид че е повикан в казарма, има изпратена призовка при навършването му на пълнолетие, като на два пъти е бил търсен и в дома му. Излага твърдения, че в селото му има сблъсъци от няколко месеца, а последният голям такъв се е случил преди пет месеца, при сражение на кюрдските сили и режима.

Допълва, че по-малкото му дете М. има здравословни проблеми с очите и се нуждае от операция, за да не получи атрфия. С детето не се провежда терапия, поради липса на специалисти в областта. Относно напускането на държавата си по произход като причина изтъква – нежеланието му да отбие редовната си военна служба, отивайки в казарма, и желанието му да работи, като по този начин да подпомага финансово семейството му. Акцентира, че в С. не може да подsigури подходящото и адекватно лечение на сина си, и търси такова в Европа. Заявява, че желае да остане в Република България, и по този начин да помогне за лечението на детето си, както и да подsigури финансова помощ за своето семейство. В хода на проведеното интервю от молителя е заявено, че не е живял в друга държава членка на ЕС. Декларира, че не е имал проблеми заради етническата и религиозната му принадлежност. Не е членувал в политически партии и паравоенни организации, не е бил задържан, арестуван, съден или осъждан от официалните власти в държавата си по произход. Твърди, че не бил обект на репресии в държавата си по произход, спрямо него не е упражнявано физическо и/или психическо насилие.

В хода на административното производство са приети и обсъдени в решението на председателя на ДАБ при МС: Справка вх. № МД-02-3/15.10.2024 г. относно Сирийска арабска република – ситуация по отношение на мъжете, подлежащи на мобилизация или отбиване на военна служба; Справка вх. № МД-02-41/05.11.2024 г. относно Сирийска арабска република – състояние на сигурността в района на Д. ал Зор към месец Ноември 2024 г., какви въоръжени групировки действат на територията на провинция Д. ал Зор и Справка вх. № ЦУ-1841/23.08.2024 г. относно Сирийска арабска република – актуална политическа и икономическа обстановка към 23.08.2024 г. /л.30-43/.

Със Становище Рег. № УП23740/25.11.2024 г. на главен експерт в отдел ПМЗ-„кв. О. К.“, РПЦ-С. е предложено на председателя на ДАБ при МС да откаже предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут на Ф. А. А. /л.29/.

Постановено е обжалваното решение, с което е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут по смисъла на чл. 8, ал. 1 и чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ поради липса на материалноправните основания за това. Решаващият орган е приел, че в хода на административното производство не са установени факти, които да обуславят необходимостта от предоставяне на бежански статут на молителя. Той не е направил обосновани твърдения за осъществено спрямо него преследване от страна на

държавата, от партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия, или от недържавни субекти, включително международни организации, като същите не могат или не искат да предоставят закрила срещу преследване. Прието е, че чужденецът не посочва никакви основателни опасения от преследване, визирани в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. От негова страна не са посочени основателни причини от преследване нито в страната му по произход – С.. Спрямо същия не са били предприемани никакви действия, които да се приемат като тежки посегателства срещу личността му по смисъла на чл. 8, ал. 2 – 5 от ЗУБ и риск от такива. Прието е за безспорно, че молителят не попада и в хипотезата на чл. 8, ал. 4 от ЗУБ. Не са установени дискриминационни и други неблагоприятни мерки, водещи до преследване. Молителят не е осъждан, не е бил преследван от официалните власти в С., нито е заплашван или преследван по етнически или религиозни причини в С.. Направено е заключение, че към конкретния момент, молителят е взел решение да напусне държавата си по произход без видима причина, възползвайки се от факта, че в даден период от време на територията на С. е съществувал вътрешен въоръжен конфликт, характеризиращ се с висока степен на безогледно насилие. Обсъдено е приложението на Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29.04.2004 г., като е акцентирано, че липсата на доказани конкретни данни, потвърждаващи твърденията на търсецото закрила лице водят до извод, че опасенията му от преследване са неоснователни и за него персонално не съществува опасност да бъде задържан или репресиран при евентуално завръщане в страната му по произход. Прието е, че не са налице основания да бъде прието, че от страна на официалните сирийски власти или други организации и/или групировки в С. са предприети безогледно масови репресии срещу гражданите. Посочено е, че с оглед изложената от молителя бежанска история в случая не са налице предпоставките за предоставяне на статут на бежанец, поради това, че твърденията му не съдържат информация за осъществено спрямо него преследване по смисъла на чл. 8, ал. 2 – 5 от ЗУБ вр. чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, както и риск от бъдещо такова. В случая дори не е установено наличие на образувано наказателно преследване спрямо чуждия гражданин или наказание за отказа му да отбие военната си служба в С.. Акцентирано е, че от страна на молителя липсват изявления да е бил търсен лично да се присъедини към редовната армия или кюрдските сили, които контролират населеното място, в което е живял в С.. Прието е, че решението за напускане на държавата по произход от молителя е сторено по икономически причини, и в случая се касае за „икономически мигрант“, но не и за „бежанец“. Относно изразеното от страна на чужденеца нежелание да бъде мобилизиран, както и личното му мнение против военните действия в С., е прието от административния орган като недостатъчно основание, че той би бил подложен на преследване в държавата си по произход. Обсъдено е, че евентуалният отказ на молителя да воюва за своята родина, не е достатъчно основание, за да се приеме, че за него са налице основанията, визирани в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. При излагане на тези мотиви от страна на административния орган е обсъдена и Справка вх. № МД-02-3/15.10.2024 г. относно Сирийска арабска република – ситуация по отношение на мъжете, подлежащи на мобилизация или отбиване на военна служба, съгласно която властите в С. не извършват обиски в къщи за издирване на укриващи се от набор лица. Според последни доклади, укриващите се от военна служба лица са задържани основно на контролно – пропускателни пунктове, при проверка на документите им за самоличност и военни книжки или при кандидатстване за служба в държавна

институция. В допълнение е посочено, че от страна на молителя не са представени доказателства във връзка с параграф 168 вр. 167 от Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец, издаден от Службата на ВКБООН.

Прието е, че по отношение на чужденеца не са налице и основанията за предоставяне на хуманитарен статут. Акцентирано е, че от негова страна в хода на проведеното административно производство не са направени обосновани изявления за наличие на реална опасност от тежки посегателства във връзка с възможността за прилагането на чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ. Не е установено и наличието на реална опасност от тежки посегателства по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ. Независимо от установената липса на личен елемент за търсената закрила, събитията случили се в държавата по произход на молителя преди и след неговото напускане, административният орган е извършил преценка на предпоставките за прилагане разширенията, дадени с Решение от 17.02.2009 г. на СЕС относно тълкуването на чл. 15, б. „в“ от Квалификационната директива, респективно в чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. От приобщените в хода на административното производство справки, административният орган е приел, че отразените в същите обстоятелства за актуалното положение в С., и по-конкретно в обл. Д. А. и въз основа на факторите, които се вземат под внимание при преценка на нивото на насилие: смърт и наранявания сред цивилното население в резултат на битки, включително възможна времева динамика на броя на смъртните случаи и нараняванията, брой на вътрешно разселените лица, водят до извод, че самото присъствие на цивилно лице в района на обл. Д. А. не е достатъчно за установяване на реален риск от тежки посегателства по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Акцентирано е, че от приобщените справки не се установяват данни в областта да е налице безогледно насилие, което да достига високо ниво и съответно да се изисква по-ниско ниво на отделни елементи, за да се констатират съществени основания, въз основа, на които да се счита, че цивилно лице, върнато на територията на страната си по произход, ще бъде изложено на реална опасност от тежки посегателства, изразяващи се в тежки заплахи срещу живота или личността му по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, респ. чл. 15, б. „в“ от Директива 2011/895/ЕС. От справките е установено, че към датата на издаване на решението не са налице данни за наличие на вътрешен или международен конфликт на цялата територия на С.. Установено е, че съществуват спорадични инциденти, водещи до насилие, но те не могат да бъдат оценени като въоръжен конфликт и не са в състояние да предизвикат масов ефект. Направен е извод, че дори и да бъде прието, че положението в страната е несигурно и напрегнато, същото не може да се определи като безогледно насилие във всички части на С.. Административният орган е обсъдил и приложението на чл. 9, ал. 5 от ЗУБ – хуманитарен статут може да бъде предоставен, когато в една част от държавата по произход не съществува реален риск, чужденецът да понесе тежки посегателства, при които той може сигурно и законно да пътува и да получи достъп до тази част на държавата, както и може основателно да се очаква да се установи там. Посочено е, че за да се определи, че вътрешната закрила е налична в определена част от страната на произход на кандидата, следва да се вземе предвид общата ситуация в съответната част на С., както и индивидуалните обстоятелства на кандидата, като последствията от напускането на държавата по произход също следва да бъдат взети под внимание. Прието е, че за молителя такава територия в случая се явява обл. Д. А.. От приобщените справки е констатирано, че става ясно, че през 2023 г. ВКБООН и неговите партньори управляват 117 обществени центъра, свързани със 115 мобилни звена. Тези съоръжения се поддържат от мрежа от 2 551 доброволци, произхождащи от различни възрастови групи и с разнообразен социален произход. Чрез партньорските си неправителствени организации ВКБООН предоставя правни услуги

на вътрешно разселени лица, завърнали се бежанци и приемни общности, както и на търсещи закрила лица и бежанци. В тази връзка е обсъдена и т. 39 от решението на съда в Л.. Обсъдено и е последното най-актуално ръководство за С. от 2024 г., изготвено от Агенцията на ЕС в областта на убежището, публикувано на 15.04.2024 г., като от същото е установена следната информация, касаеща сирийските граждани, завръщащи се в държавата си по произход: Сирийското министерство на вътрешните работи е издало циркулярно писмо през март 2019 г., отменящо наказанието за незаконно излизане чрез лишаване от свобода или глоби, които са били в сила преди това. Фактът на напускане на С. сам по себе си е прието, че не би довел до нивото на риск, необходимо за установяване на добре обоснован страх от преследване. Не са известни последствия от подаването на молба за убежище в чужбина и не е налична информация, че такива кандидати са били конкретно наказвани при завръщането си. Съобщава се, че завърналите се лица, които не са участвали в опозиционни дейности и са напуснали С. само поради войната, не са се сблъскали с проблеми при завръщането си, освен ако някой в тяхно отсъствие не ги е докладвал на властите, твърдейки, че са участвали например в дейности, противопоставящи се на режима.

С оглед установеното е направена оценка, че в конкретния случай не са налице добре обосновани опасения от преследване и индивидуализиране на заплахата за живота на молителя за международна закрила, за да са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут, безогледното насилие в С. следва да е изключително, а да е налице такова не се установява от приобщените в хода на административното производство справки. Посочено е, че в случая не се установява и спрямо чуждия гражданин да са налице сериозни и потвърдени основания, за да се приеме, че единствено на основание присъствието си на територията на С. и конкретно в населеното място, в което е роден и живял в обл. Д. А., той би бил изправен пред реален риск да се превърне в обект на заплахата, релевантна за предоставяне на хуманитарен статут. Акцентирано е и, че към датата на издаване на решението, близките на чужденеца, съгласно неговите изявления нямат проблеми, различни от лични и икономически. Направен е извод, че от представената бежанска история не може да бъде установено дали молителят е бил преследван или да има бъдещ риск от преследване от страна на държавата, както и че в случая не са установени негативни последици спрямо него, поради доброволното му напускане на С.. Обсъдено е, че по отношение на молителя липсва наличие на предпоставки за предоставяне на статут по чл. 8, ал. 9 и чл. 9, ал. 6 от ЗУБ, тъй като от негова страна не е посочен член от семейството му да има предоставен хуманитарен статут в Република България. Посочено е, че не са налице и предпоставките и условията за предоставяне на хуманитарен статут по други хуманитарни причини – чл. 9, ал. 8 от ЗУБ, тъй като молителят в случая не се позовава на причини от хуманитарен характер. По повод заявеното от молителя във връзка със здравословното състояние на неговото дете, е посочено, че от негова страна е представена инвалидна карта, съгласно която детето има сложно зрително увреждане и има нужда от придружител. От представения документ е констатирано, че на детето е извършен преглед и има поставена диагноза. В тази връзка от страна на административния орган е посочено, че липсва документ, от който да се установи, че лечение на детето не е проведено и няма условия за такова.

В заключение е прието, че по отношение на молителя не са налице предпоставките за предоставяне на статут за бежанец и хуманитарен статут.

По делото са представени и приети като писмени доказателства, както следва:

Представени от ответника: Справка с вх. № МД-02-78/03.02.2025 г. относно сигурността в районите И., Р., Х., Х. и Д. ал Зор след падането на режима на Б. А.;

Справка с вх. № МД-02-60/29.01.2025 г. относно актуална политическа и икономическа обстановка в С. към 29.01.2025 г.

При така установеното от фактическа страна, съдът направи следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е подадена от надлежна страна, която е адресат на оспорения административен акт, с право и интерес от оспорването, в срока по чл. 84, ал. 3 от ЗУБ, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспореното решение (чл. 168, ал. 1 от АПК), на основанията, посочени в чл. 146 АПК, Съдът намира, че решението е издадено от компетентен орган по смисъла на ЗУБ, а именно Председателят на ДАБ при МС.

При издаването на акта е спазена предвидената в закона писмена форма, не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и на материалния закон. В процедурата не са нарушени чл. 75, ал. 2, изр. 1 от ЗУБ, както и материалноправната разпоредба на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. От приетите и неоспорени по делото доказателства безспорно се установи, че чужденецът е информиран писмено, на разбираем за него език за реда, по който ще се проведе производството по предоставяне на международна закрила, за неговите права и задължения, респективно за организациите, които предоставят правна и социална помощ на чужденци /чл. 58, ал. 8 от ЗУБ/. Своевременно и по надлежния ред е информиран за датата на провеждане на интервю, като му е представена възможност да изложи своята бежанска история и да ангажира доказателства в подкрепа на своите твърдения на заявления от него език, като за тази цел му е бил осигурен преводач. От представения с административната преписка протокол от проведено интервю се установи, че то са проведено на заявления от чужденеца език, като той изрично е удостоверил с подписа си, че няма възражения и допълнения. С оглед нормата на чл. 73 от ЗУБ молбата за предоставяне на международна закрила е разгледана индивидуално, като на молителя е предоставена възможност да изложи всички свои доводи свободно и добросъвестно, той не е бил ограничен да посочи и евентуално да представи доказателства в подкрепа на своите твърдения.

Разгледана по същество жалбата е **неоснователна**.

Правилен и законосъобразен е изводът на административния орган за липсата на материалноправни предпоставки в процесната хипотеза за прилагане на чл. 8 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/ или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Правилен е изводът на административния орган, че изложените от лицето причини не представляват материално-правно основание по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. В разглеждания случай, от изявленията на жалбоподателя е видно, че същият не е бил лично преследван в родината си поради своята етническа принадлежност, раса, религия, принадлежност към определена социална група или партия, или поради политическо убеждение, или военна групировка.

При проведеното интервю, молителят изрично е заявил, че не е бил обект на преследване от страна на държавата, политически партии или организации или недържавни субекти, не е имал проблеми, свързани с религиозната и етническата му

принадлежност, политически убеждения или принадлежност към определена социална група. От жалбоподателя в хода на проведеното интервю не са съобщени събития, които да са настъпили след като е напуснал държавата си по произход, или пък извършвани от него действия/дейности, след заминаването му, израз или продължение на убеждения и ориентация, изразявани в държавата му на произход, които да пораждат у него опасения от преследване при завръщане, респективно да сочат на нужда от международна закрила. Следователно правилни са изводите на административния орган, че спрямо молителя не са налице предпоставките по чл. 8, ал. 1 и чл. 8, ал. 2 – 5 от ЗУБ. Правилно е прието, че не следва да бъдат обсъждани и предпоставките за предоставяне на статут по чл. 8, ал. 9 от ЗУБ, предвид че от страна на чужденеца не е заявено член на семейството му да има предоставен статут на бежанец в Република България. Видно от протокола от проведеното интервю се установява, че молителят е напуснал държавата си по произход поради нежелание да отбие редовната си военна служба и поради финансови проблеми – да намери работа, за да подпомага издръжката на своето семейство, респективно да подсигури средства за операция на болното си дете, поради липса на лекари – специалисти в областта в С., в която е живял той. При така изложеното, съдът намира за правилни изводите на административния орган, че в случая се касае за „мигрант“, но не и за лице, което реално има нужда от предоставяне на международна закрила.

Следователно от събраните по делото доказателства не се доказва наличие на преследване или основателен страх от преследване поради неговата раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическото му мнение и/или убеждение. Отделно по отношение на него не са били са били отправяни заплахи от субекти на преследване по смисъла на закона, не е бил арестуван, съден или осъждан, не е имал проблеми, свързани с етническия си произход или с изповядваната от него религия. В тази връзка правилни са изводите за липса на законовите предпоставки за предоставяне на статут на бежанец, предвидени в чл. 8 от ЗУБ.

Съдът счита, че не са налице предпоставките за предоставяне и на хуманитарен статут по чл. 9 от ЗУБ. Съгласно чл. 9 от ЗУБ, такъв статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си на произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание, тежки заплахи срещу живота или личността му, като гражданско лице, поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт.

Нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ е в пълно съответствие с чл. 15, б. „в“ от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29.04.2004 г. /отм. с Директива 95/2011/ЕО/ относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци и като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила.

При разглеждането на този въпрос Съдът съобрази Решение на СЕС от 17 февруари 2009 г. по дело С-465/2007 г., както и тълкуването на дефинираното понятие за „посегателство“ в чл. 15, буква в) от Директива 2004/83/ЕО относно минимални стандарти за условията за предоставяне на статут на бежанец или статут на субсидиарна закрила, като изразяващо се в „тежки и лични заплахи срещу живота или личността“ на молителя, обхващащо една по - обща опасност от посегателство като се имат предвид в по-широк план „заплахи срещу живота или личността“ на цивилно лице, а не определено насилие. Освен това, тези заплахи са присъщи на обща

ситуация на „въоръжен вътрешен или международен конфликт“.

Съгласно посоченото решение на СЕС, чл. 15, буква в) от Директивата във вр. с чл. 2, буква д) от същата директива трябва да се тълкува в смисъл, че: съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. В случая тези критерии не са изпълнени. Търсещият закрила не сочи данни, които да се интерпретират като състояние на реална опасност, насочена пряко към личността му. Обосновано съдът е приел, че не може да се направи извод, че е налице основание за предоставяне на хуманитарен статут, засегнато в специалната хипотеза на чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ.

В процесния случай между страните няма спор, а и от представените по делото официални справки относно актуалното положение в Сирийска арабска република, и по-конкретно обл. Д. ал Зор /където е живял молителя и където живее неговото семейство/, се установи, че на 11.12.2024 г., коалицията от бивши опозиционни сили, водена от „Х. Т. ал Ш.“, установява пълен контрол над източния сирийски [населено място] ал Зор. В източната част на провинция Д. ал Зор се провеждат демонстрации с искане водените от „Х. Т. ал Ш.“ сили да поемат контрола над района и според твърденията, в резултат на това някои командири на Сирийските демократични сили дезертират. Към 29.12.2024 г. 94 от общо 114-те подкрепящи ВКБООН обществени центрове в С. възобновяват своята дейност. От 27.11.2024 г. насам 58 500 души са се свързали с обществените центрове, за да се регистрират и да получат достъп до услугите за закрила. Според ВКБООН, в период 8-29.12.2024 г. 58 400 души са се завърнали в С. /основно от Л., Й. и Турция/. От началото на 2024 г. /до 29.12.2024 г./, приблизително 419 200 сирийски бежанци са се завърнали в страната, повечето от тях в Р., А. и Д.. На 08.01.2025 г., специалният пратеник на ООН за С. заявява, че докато ситуацията със сигурността в някои региони се подобрява, безредиците продължават в крайбрежните региони, Х. и Х.. Въоръжени групи, включително терористичната мрежа „Ислямска държава“ и над 60 групи с противоречиви цели – също представляват постоянна заплаха за териториалната цялост на С.. Специалният пратеник съобщава за конфликта между Сирийска национална армия и Сирийските демократични сили, както и за нарушенията на И.. От 26.11.2024 г. насам, екипите за обезвреждане на взривни боеприпаси са идентифицирали 120 минни полета и точки за наличие на боеприпаси в И., А., Х., Д. ал Зор и Л., и са извършени 516 операции по разчистване на 914 експлозивни предмета. В друг контекст, ВКБООН съобщава, че повече от 125 000 сирийци са се завърнали в страната си по произход за период от един месец след падането на правителството на А. на 08.12.2024 г., включително над 52 000 от Турция, 5 000 от Й. и 2 000 от И.. Основните райони за завръщане са А., Р., Д., а ВКБООН и неговите партньори присъстват на няколко гранично-пропускателни пункта. Агенцията на ООН подкрепя поддръжката на имиграционните съоръжения на граничния контролно-пропускателен пункт „Д. Я.“ между Л. и С., разграбени в началото на Декември 2024 г. Пазарите в С. продължават да съществуват с адекватна наличност на повечето стоки, а партньорите за

продоволствена сигурност съобщават, че има широка гама от хранителни продукти, доставяни на местно ниво и чрез внос. ВКБООН и партньорските организации увеличават хуманитарната помощ, за да осигурят потребностите на завърналите се сирийци. Това включва подпомагане на хора, завърнали се доброволно от съседни страни, с транспорт и правна подкрепа, както и с помощ за ремонт на повредените им къщи, предоставяне на парична помощ и помощни артикули като матраци, одеяла и зимно облекло.

Правилно от страна на административния орган е прието, че по отношение на молителя не са налице и предпоставките за предоставяне на статут по чл. 9, ал. 6 от ЗУБ, предвид липсата на посочване на член на неговото семейство, който да има предоставен хуманитарен статут в Република България. Съдът намира, че по отношение на жалбоподателя не са налице и условията за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 8 от ЗУБ, тъй като безспорно от доказателствата по делото липсва позоваване от негова страна на наличие на причини от хуманитарен характер. Правилни са изводите на административния орган относно заявеното от молителя като основание за предоставяне на хуманитарен статут влошено здравословно състояние на малолетното му дете. Представената карта за инвалидност удостоверява само и единствено изискването детето да е с придружител с оглед неговото здравословно състояние. Безспорно нито в хода на административното производство, нито в хода на съдебното производство е представен документ, от който да се установи, че на детето не е проведено лечение и че няма условия за провеждане на такова в държавата му по произход.

Нормата на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ, определя, че *хуманитарен статут може да бъде предоставен и по други причини от хуманитарен характер, както и поради причините, посочени в заключенията на Изпълнителния комитет на Върховния комисар на Организацията на обединените нации за бежанците*. Под „други причини“ следва да се има предвид не всяка една причина, независимо и с оглед на нейното естество. Тази хипотеза урежда останалите случаи, различни от визираните в ал. 1 на същата законова разпоредба, и въз основа на които да се установи същата по интензитет реална и съществуваща опасност от тежки посегателства срещу личността на чужденеца при евентуалното му завръщане в страната му по произход. Както се установи по делото, изявления от жалбоподателя в хода на административното производство в тази насока не са направени. Съдът намира с оглед приложението на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ, в процесния случай действително не са налице хуманитарни причини, които да са от такова естество, че да разкриват реална опасност от посегателство върху личността на чужденеца, който кандидатства за получаването на статут, и които безспорно в процесния случай не се установяват по отношение на жалбоподателя.

При така изложените съображения, след като е безспорно установено, че има сериозни основания да се предполага, че жалбоподателят представлява заплаха за обществото или за националната сигурност, решението е издадено в съответствие с материалноправните норми и с целта на закона. В тази връзка оспореното Решение № 12661/03.12.2024 г. на Председател на ДАБ при МС, с което е отказано предоставяне на международна закрила на Ф. А. А. е законосъобразно и не са налице основания за неговата отмяна. Жалбата като неоснователна и недоказана следва да бъде отхвърлена.

Така мотивиран, Административен съд София – град, I-во отделение, 43-ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Ф. А. А., ЛНЧ: [ЕГН], гражданин на С., чрез адвокат В. П.,

САК, със съдебен адрес: [населено място], [улица] /партер/, срещу Решение № 12661 от 03.12.2024 г. на Председател на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет на Република България, с което на чужденеца е отказан статут на бежанец и хуманитарен статут.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщението му чрез Административен съд София – град пред Върховен административен съд на Република България.

СЪДИЯ: